

[Knud Thomsen.]

styrelsen, vil jeg gerne henvise til den udtalelse, udvalget kom med i den sidste betænkning, nemlig at man har bemærket dette forhold, men at man mener, at spørgsmålet om udvidelse af administrationspersonalet på sædvanlig måde bør forelægges for lønningsrådet.

Endelig skal jeg bemærke over for hr. Diderichsen, at også vi er imod dette æskesystem, hvor man så at sige lægger pengene fra sukkeret i u-landskassen. Jeg kan tiltræde hr. Diderichsens bemærkning om det dygtige toldvæsen, vi har her i landet, men jeg kan også fortælle hr. Diderichsen, at det ville være en ildprøve for dette dygtige toldvæsen at skulle administrere en sukkerafgift. Det er jo ikke således, at liberalt centrum over en kop eftermiddagskaffe har gjort en glimrende opdagelse og sagt: her har vi et objekt, som i grunden burde belægges med punktafgifter. Jeg kender ikke nærmere til enkelthederne, men jeg kan forsikre hr. Diderichsen om, at rækker af finansministre har kastet deres afgiftsøgende øjne på sukkeret, og rækker, formoder jeg, af handelsministre har drøftet dette forhold med deres finanskolleger, for naturligvis er sukkeret i og for sig et udmærket objekt for en indirekte beskatning; men sukkerets veje — ud over det, der går den naturlige vej i mad og kaffe og te o. s. v. — er, at forfærdelig meget af det bliver brugt ude omkring i erhvervslivet på højst forskellig måde, ikke alene således at de varer, der fremstilles, indeholder sukker, men meget ofte forsvinder sukkeret f. eks., når man forgæver det op. Det er bestemt ikke gjort med at lægge en udligningsafgift på. Hele dette forhold vil kræve en meget stor administration, uanset hvilket formål man måtte bruge sukkerpengene til, og denne administration har altså et sådant omfang, at man indtil videre er vejet tilbage for at belægge sukkeret med en afgift.

Vi kan ikke støtte forslaget, men vil naturligvis ikke modsætte os en udvalgsbehandling, om så skulle ønskes.

Svend Haugaard: Det radikale venstre er naturligvis helt enig i, at u-landshjælpen bør øges, men vi finder, det er en mærkværdig sammenblanding af begreberne, vi

står over for i dette forslag, når man vil give u-landshjælp på betingelse af en sukkerbeskatning. Hver for sig kan tingene have deres gode mening, det gælder da i hvert fald en øget u-landsstøtte, men i den foreslåede sammenstilling bliver det meningsløst.

Vi spiser for meget sukker, det skal være indrømmet, men et vist forbrug pr. indbygger må vi dog have. Det er da et spørgsmål af social art, om det er forsvarligt at lægge yderligere beskatning på de børnerige familier for at lade netop dem betale u-landshjælpen; og sådan vil gennemførelsen af dette forslag komme til at virke. Skal der være mening i en sukkerbeskatning, må hensigten være at beskatte for sundhedens skyld, det vil sige, at der beskattes så stærkt, at forbruget virkelig begrænses. Og den hensigt ville næppe blive nået ud fra det foreliggende forslag om 50 øre pr. kg; og hvis den alligevel blev det, ville den anden hensigt, hjælpen til u-landene, blive tilsvarende dårligere opnået. Vi kunne jo næsten blive nødt til at gå rundt og opfordre hinanden til at gnaske sukergodt i os for at skaffe mere u-landshjælp.

Statsministeren var inde på, at han forstod ideen om, at man hellere ville betale skat, hvor provenuet gik til idealistiske formål. Det forstår jeg også udmærket, men jeg må måske give statsministeren en anden idé; man kunne jo gøre det valgfrit, hvorvidt man ville betale militærskat eller u-landsskat; det er muligt, det også kunne ændre på spørgsmålet.

Men tilbage til sukkeret. Det ville være meget uheldigt, om vi låste en forøgelse af u-landshjælpen fast til et sukterskatprovenu, som må være stærkt begrænset og ikke bør have nogen som helst proportionalitet med vort bidrag til det andet formål. Efter det radikale venstres mening er det en forkert sammenstilling, og vi kan ikke medvirke til fremme af forslaget, som det foreligger, men vi vil naturligvis gerne i et udvalg drøfte mulighederne for at øge u-landsstøtten.

Når dette er sagt, vil jeg gerne så stærkt, som det er mig muligt, fremhæve, at det radikale venstre vil medvirke til den hurtigst mulige stigning i Danmarks bidrag til u-landshjælpen, så vi senest i 1970 når